

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στό έννενην τα τέσσερα και χίλια οκτακόσια
νάναι καλά δ Λόρδος μας νά βόμε κι' άλλα τόσα.

Ένδέκατος δ χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών δρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΙΚΟΣ τήν έλευσάν
χι' έσαν έγω έπισηνά
Συνορήσεις δέ άδωμαι
και 'όνων Α'θωνών τήν πόλιν
και εις τήν 'Ελλάδα όλην
Συνορήσι γιά κάθε χρόνο

— μόνον μη σφά δέ βγαίνω
— κι' έσοτε μου καταβάναι.
— γιατί λεπτά δέν έχωμαι
— και εις τήν άλλοδασην,
— έλας νάμα κι' έντροπήν.
— άνωτά φάγμα είναι μόνο.

γιά νά είναι έμοι μίση — έλας φάγμα και 'σο χέρι
Κι' ένα φύλλο έν κρατή — έντες συνορήσεις,
κι' έσοτες τόν παρή δέν δίαι — τά τόν σόφ μαύρο είαι.
Γράμμαται και συνορημαί — άπ' αόταίς προς έπί.
Γιά τή σφά και τή μάρη — κάθε φύλλο μηδ άεπάρη.

Όκτωβρίου πρώτη,
νέας φέστας κράτοι.

Τετρακόσια κι' ογδόντα,
πάλι 'έξεσαν τά φόντα.

Στόν έρχομό του Τσαρού, του πρώτου Γουσοβάρου.

Νία μοίρα προς τήν δόξαν τό Ρωμικό σκουτά,
πάν τά τόσα βάσανά μας . . .
έρχεται ι δ μέγας Τσαρούς γιά νά 'δω κι' άπό κοντά
τά μεγάλα μούτσουά μας,
και μ' έλιπδή ν' άνακτήση τήν υγεία του τήν χρυσή
'στίς Κερκύρας τό νησί.

Βρέ χαρά 'στό ρωζικό μας... νά κι' ο Τσαρούς κι' ή Τσαρίνα...
σηκωθή:ι, πατριώται, μέ βιολιά και μέ κλαρίνα.
'Απ' τόν τόπο τόν σακάτη, άπ' τόν τόπο τόν καμπούρη
φύγουν όλα τά κακά,
μέις 'στίς φτώχειας μας τό χελί θέ μα; έθουν κλιτεπούρι
τόσα ρουβίλια Ρωσικά.

Προς έπρόσμεν' ένα τίποτο άπροσδοκίτο ναντάτο ;
ποις έπίστους κι' ο Τσαρούς 'στην 'Ελλάδα νά πατήση ;
τόν Ρωμικών ή κούτρα βελθη μί τους Ρώσους άνω κάτω
και συνένταξιν καθίνας μέ τόν Τσαρού θά ζητήση.
'Ω ! μεγάλα πανηγύρια και γρικουβερταίς χαρείς
μέις 'στίς πόκαι συμφοραί !

Μάτες και μούτες φιλή δ Τσαρούς, μάτες και μούτες φιλή οί
[Ρώσοι...
μέ του Τσαρού τήν άρρώστιη ή πατρίς μας θ' άναρρώση.
Βρέ χαρά 'στό ρωζικό μας... δ καθίνας μας τά χάσει
κι' ο Σωτήρας δ μουρλούζης τους συμβιβασμούς ξεγάνει,
και καθβέλα 'στην βαλβίδια 'στους Κορρηούς ποζάτος τρέχει
και δουλειάις μέ φούνταις έχει.

'Οποιον ευρω Γουσοβίον τόν φιλώ και μέ φιλή
και σ' έμας τά μάτιη στρίβει κάθε κράτος και φυλή,
κι' ο καθίνας διπλωμάτης δέν προσείχι τώρ' άλλο
μήτε καν εις τήν μεγάλην ναυμαχίαν του Γιά-Λου,
άλλά μόνον 'στην 'Ελλάδα και πρό πάντων 'στους Κορρηάτες,
πού μέ ρουβίλια θά βροντήσουν ή σακουλαίς των γεματαίς.

Πάντα 'Ηπειροι μεγάλοι τό Ρωμικό κυττούν
κι' οί Κορρηάτες δέν μιλούνται και τή μήτη μας κρατούν,
άλλά κι' όλαι τής Κερκύρας οί άδαροι τρελλοί
σηκωθήκαν 'στό ποδάρι,
και γυριούν άρον άρον ποίς όλιγο ποίς πολυ
νά μας γίνου Γουσοβάρου.

Τι παράτα μας προσμένει και μεγάλο πανηγύρι ! ...
 ποιος πιστεύει να 'δούμε και τὸν Τσαρό μουσεφίρη ;
 Ζήτω ζήτω τῆς Ρωσίας ... μέσα ρούβλια κι' ἔξω πένα ...
 τώρα πρὶν 'στους Μοσκοβίταις κι' ἡ σταβίδα μας θὰ δρῶση,
 τώρα πρὶν κι' ὁ μίγας Τσαρός θὰ χορταίνει Βουλτανίνα
 κι' ἡ νεφρίτις του μ' ἰκίνην πιθανὸν νὰ τοῦ περάση.

Τι χαρὰ μας ! . . . παξιμάδια και γαλίταις μας τρατάρουν
 και μὴ Ρώσους ἀδελφὺς
 μὴ και δὴδ μὲς 'στὸ βακόρι ἄρον μας μπαράδρον
 και μὰς πᾶνι 'στους Κορρούς.

Κίρκυρά μου, Κίρκυρά μου, μὴ κιδάρα τραγουδῶ,
 δὲν ἴστίουα και Τσαρό 'στὸ Παλάτι σου νὰ 'ἴδω.

Μὴ καθόλου λυπηθῆτε, κανονιέρηδες, μπαρούτι,
 ἄς σασιόνουν μὴ τοὺς βρόντους τῆς πατριδος μας κι' ἰ Ρώσσοι,
 θὰ μὰς πέρουν ἀπ' ὅπως τῆς σταβίδος μας τὰ πλοῦτη
 κι' ὁ μὴγας Αὐτοκράτωρ δεκακίλων θὰ τὸ πληρώση.
 Μπάμ και μπουμ Ρωμηῶν κανόνια και κουμπούρασις 'στὸν
 [ἄγγρα...
 μὴ τὸ Τσαρό, δὴδ τοῦ Τσαρό, τρεῖς και τὴν κακὴ μας μέρα.

Ἐπὶ τὸ νόμον ὁ Τρικουπῆς ἐψηλὸν τῶν νόμων και θεσμοῦς παρακαλῶν.

Δὲν σὰς ἔλεγα και πάλιν πῶς θὰ ἴσως κι' ἀπολίωσι ;
 δὲν σὰς ἔλεγα τὸν νόμον πῶς καθ' ἅλα θὰ τελίωσι ;
 δὲν σὰς ἔλεγα ὡς φύλαξ τῶν χρυσῶν θεσμῶν τοῦ κράτους,
 ποῦ δοξάζεται μὴ τούτους ἡ μεγάλη μου σοφία,
 πῶς θὰ κέμω πᾶν τὸ πρίνον δι' ἰκίνοιους τοὺς σπαθάτους,
 ποῦ μίαις ἰσημερίδος ἐξεπρόθησαν Γραφεῖαι ;

Νὰ λοιπὸν ἔπου κι' ὁ νόμος 'στὸ μεγάλο τοῦτο δράμα
 ἰσημερίστη κατά γραμμα,μ
 και 'στὴν δικὴν ὁ καθίνας προπητις ἄς ἀνατρέξη,
 ποῦ δικαιοῦ θεωρεῖται παρὰ πάσαις σοβαρά,
 γιὰ νὰ 'ἔῃ πῶς ἐπιβλήθη και 'στους ὀδοῦνητα ἔξη
 τιμωρία τὸ μουσικίτο, ἀλλὰ μ' ἄσφαῖρα πυρά.

Κι' εἰς ἐμὴ αὐτὸν ἐβάνη θηριώδης ἡ ποιητὴ
 κι' ἐξουφάνει ταυτικά μου τῆς πατριδος ἡ φωνή :
 ἀτόση πλῆρον αὐστηρότης εἰς τοὺς κόρακακ ἔριτω,
 χάρις, ἴλας, Σωτήρα, μὴν προστάξης τὸ μουσικίτο ...
 κάμω τοῦτο, κάμ' ἰκίνο, ἀλλὰ μὴν τοὺς μουσικιέρηδες,
 μὴ τὸ κάκω, τῆς φωνά'ω, δὲν σοῦ γίνεταί ἡ χάρις.

— Ἐλα δέ, μὴν εἶσαι τόσον αὐστηρὸς κι' αἰμοχρῆς,
 μὴτι πρέπει μὴ τοὺς νόμους ἀμειλίχως νὰ βαρῆς.

— Ἄφισπ μὴ, τέτοια χάρις νὰ σοῦ κάνω δὲν ἔχωρῶ,
 διατάχθη τὸ Κουβέρινο μίρα νύκτα νὰ φρουρῶ,
 και κουρὸς εἰς τὰς φωνὰς σου τὸ μουσικίτο διατάττω ...
 μία, δύο, εἰς τὴν τρίτην πῦρ και πέρτους ἄλου κάτω.

— Ὁ! εἰ σὲ πλιγγίς σαλπικῶν και τὰ τυμπανὰ κτυποῦν,
 κέρτουν ἄσφαῖρα τοῦφικα και τὰ στήθη των κτυποῦν,
 Πῶσον θάμα φρικώδες, τί τρομάρα και φοβέρα ! ...
 ἡ πατρις ὅταν Γκιώνης κλαίει μὴς 'στὰ σκότη τῆς νυκτός,
 μία, δύο, εἰς τὴν τρίτην 'ἐκπλασθῆκαν ἄλλο πέρα,
 κι' ἄλλος ὄπνος δὲν ἐγίνη παρὰ θάνατος φρικτός.

Τώρα πάλιν μῦθρον σάκκον ὁ καθίνας ἄς φορίση,
 ἅλα κι' ἅλα μὴ τὸν νόμον δὲν ἄρνω νὰ ἔλιωσι,
 κι' ἄν ἔλαγῶν πότε πότε τὸν πολὺν συμβιβασμὸν
 μὴ ποτὴ μου δὲν ἔλαγῶν τὸ κράτος τῶν θεσμῶν,
 και πιστὸς εἰς διατάξεις τῶν κειμένων σεβαστῶς
 'μουσικιέρηαις κι' ἰκίνοιους τοὺς ἄριτους δανιστῶς.

Μοναχὸς μου παραδέρνω μὴ τοὺς νόμους ἄλουαι,
 κι' ἄν μὰς λείπουν τὰ λευτὰ
 μὰ σὰς λίγ' ὀρθὰ κορτὰ
 πῶς δὲν ἔχω εὐπλαγγίαν ἀπὸ τώρα γιὰ κᾶνενα,
 και πολίταις και σπαθάτους θὰ τοὺς πᾶρ ριπιτιδί
 γιὰ νὰ μὴ θαρροῦν ὁ νόμος πῶς κατῆντης παιγιδί.

Δὲν θ' ἄρῃω τοὺς θεσμοὺς μὰς νὰ γινούν τῶν δρόμων ράκη,
 ζήτ' ὁ νόμος, τούτους εἶναι τοῦ Τρικουπῆ τὸ μέρκι,
 και μὴ λῆσι και τοῦ λέω
 και μὴ κλαίει και τὸν κλαίω,
 και μ' αὐτὸν ἀλαμπρατίστα τοὺς ἀντάρτας πολμῶ
 κι' ἀπ' τὸ μπράτσο μου δὲν ἔχει μὴ στιγμὴ ξεκολλημῶ.

— Ὅπως κι' ἄλλοτε τὸν νόμον ἐξεπλήρωσα πιστῶς
 κι' ἐπανήθη πάσαις τάξεσι εἰς τὸ πρῶν καθιστῶν,
 ὅσοι δὲ και μίαν γιῶτα τῶν κειμένων παραβιαιούν
 σὰς τὸ λίγω νῆτα σκίτα
 πῶς ὡς μόναι τιμωραῖ τοῦ λοιποῦ τοὺς περιμῶν
 καρμανιόλας και μουσικίτα.

Πρὶν και δεῦτερο κανόνι γενναϊκόκαρδς νὰ ρίξω
 ἄς προθάσω κᾶν τοὺς νόμους ἐσαλιούτους νὰ στηρίξω,
 τώρα μάλιστα ποῦ ἔβληθη δι' ἀνάρρωσις ὁ Τσαρός
 γιὰ νὰ 'ἔῃ κι' ἰδῶ εἰ νόμοι πῶς δὲν ἔχουν λίγω βάρος,
 πῶς κι' ἰδῶ ὑπάρχει Γιερες και μεγάλος Γερτζικῶρ
 ἀδιάσιτος κι' ἄλόγος ὅπως Πύργος Μελακῶρ.

Νότα μῆνι... ἀπὸ τώρα ἰδραϊώθηκα εἰ νόμοι,
 δι' ἰκίνοιους ἕνα κράτος, δι' ἰκίνοιους μία γνῶμη,
 και σκληρότερος Λυκούριους και σκληρότερος Δρακόνταν
 δὲν θ' ἄρνω νὰ πηγαίνη κάθε στάσις εἰς τὸν βρόντον.
 Γιὰ τοὺς νόμους θάμα Νίρων κι' αἰμοβόρος Καλλιγιώλας
 νὰ προκόψη τὸ Κουβέρινο τῆς μεγάλης ἀναγοῦλας.

Νότα μῆνι, πατριῶται... ἀπὸ τώρα δίχως ἄλλο
 κάθε ἴδος τιμωρίας εἰς ἐνέργειαν θὰ βάλω.
 Καρμανιόλα και μουσικίτο δὲν σοῦ φθάνουν, ἴθλω κι' ἄλλα,
 τὸ στραγγαλίσμα τούτῃσι, τὸ παλῶδι, τὴν κρεμάλα,
 και θ' ἀκούση μετὰ φρικῆς πᾶς πολίμοις και φίλος
 πῶς κι' ὁ θάνατος θὰ γίνη ὀμοσῶπιτο ποικίλος.

Νότα μῆνι... ἀπὸ τώρα καὶ γινῶ Τουρκωμῆτικῶν
 δι' ἰκίνοιους ποῦ τῶν νόμων ἐρεσσιῶντας τὰς τιμῶνας,
 κι' ἄλου πλῆρον θὰ περάσω ἀκαυθῶπως και σκληρῶς
 διὰ στόματος μαχαίρας και σιδήρου και πυρός,
 κι' εἰς σωρὸς νεκρῶν πτωμάτων τοὺς θεσμοὺς θ' ἀνακατήλωσω
 και πᾶν ἴδος εὐπλαγγίαις μὴ τὰ δὴθ θὰ φακαλώσω.